05/06/2022

Χρήστος Οικονόμου: «Η Εκκλησία είναι η ζωή μας»

/ Ιερές Μονές

Με τη δέουσα ιεροπρέπεια εορτάστηκε σήμερα, Κυριακή 5 Ιουνίου 2022 η μνήμη των Αγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων της Α’ εν Νικαία Οικουμενικής Συνόδου στο Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου στη Λευκωσία.

Τον Κυριακάτικο Θείο Λόγο διακόνησε ο Πρόεδρος του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας Καθηγητής Χρήστος Κ. Οικονόμου, ο οποίος, παίρνοντας αφορμή από την ευαγγελική περικοπή της ημέρας,
αναφέρθηκε στους δύο κόσμους που παρουσιάζει σήμερα ο Χριστός στην Αρχιερατική του προσευχή.

«Τον κόσμο της φθοράς και του θανάτου και τον κόσμο της λυτρώσεως και της σωτηρίας. Τον ανακαινισμένο εν Χριστώ κόσμο».

Η Αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, η οποία είναι το κέντρο της εκκλησιαστικής, αλλά και της κοινωνικής μας ζωής, όπως σημείωσε ο κ. Οικονόμου, περιέχει «τρία

βασικά σημεία, τα οποία σήμερα θα θέλαμε να ψηλαφίσουμε σ’ αυτό το βήμα του Λόγου του Θεού».

Το πρώτο σημείο είναι αυτό το οποίο «αλλάζει τη ροή της ιστορίας», όπως υπογράμμισε, «είναι ότι ο ίδιος εφανέρωσε το όνομα του αληθινού Θεού. Αποκάλυψε, δηλαδή, την αληθινή λατρεία του μόνου αληθινού Θεού.

Υποκατάστησε την ειδωλολατρία και την πολυθεΐα ο Ιησούς Χριστός, αποκαλύπτοντας το όνομα και τη λατρεία του αληθινού Θεού». Και αυτή η αποκάλυψη του αληθινού Θεού γίνεται σε μια εποχή όπου «υπήρχε η πολυθεΐα, η λατρεία των ειδώλων και οι άνθρωποι, οι οποίοι, αντί πνευματικής λατρείας, προσέφεραν ταύρους και μόσχους, αλλά και ανθρωποθυσίες.

»Ένα δεύτερο σημείο, το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία να τονιστεί, από την Αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, είναι η ανάδειξη του ανθρώπινου προσώπου. Ο άνθρωπος, κατά την εποχή αυτή, ήταν υποτιμημένος και εξουθενωμένος και περιθωριοποιημένος.

Γι’ αυτό τον λόγο και πλήθος δούλων υπήρχαν και η υποτίμηση της γυναίκας έφθανε μέχρι της υποτίμησης σε αντικείμενο, “res”. Αυτό δείχνει, λοιπόν, ότι αυτός ο κόσμος της φθοράς, για τον οποίο μιλά ο Χριστός στην Αρχιερατική του προσευχή, είναι αυτός ο κόσμος όπου ο άνθρωπος υποτιμάται και ευτελίζεται.

Ο ελλογιμώτατος Καθηγητής έκανε ιδιαίτερη αναφορά στον θεσμό της δουλείας, που ήταν κυρίαρχος την εποχή αυτή, επισημαίνοντας ότι «δούλος είναι αυτός, ο οποίος εκτελούσε τις εντολές του κυρίου του, αυτός που δεν είχε αξία προσώπου, ο περιθωριοποιημένος για τον οποίο μάλιστα και αρχαίοι φιλόσοφοι τον θεωρούσαν φύση δούλον. Εκ φύσεως, δηλαδή, δούλο.

Δεν αναγνώριζαν ότι αυτός ήταν ανθρώπινο πρόσωπο, το οποίο είχε όλα τα πνευματικά χαρίσματα, που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο, ώστε καλλιεργώντας τον νουν, τον λόγο, την ελευθερία της βουλήσεως, την αγαπητική κοινωνία, να φθάσει στη θέωση και την αγιότητα.

»Γι’ αυτό και ο απόστολος Παύλος στην προς Φιλήμονα επιστολή του, καλεί τον Φιλήμονα να δεχθεί τον Ονήσιμο όχι ως δούλο, όχι ως ένα ευτελές πρόσωπο, αλλά ως αδελφό του. Διότι αυτός ήταν το πνευματικό παιδί του Παύλου, το οποίο αναγέννησε στη φυλακή.

Έτσι, λοιπόν, ο δούλος στον νέο κόσμο του Θεού θεωρείται αδελφός. Και η γυναίκα υποτιμημένη και εξουθενωμένη και εξευτελισμένη στον νέο κόσμο του Θεού θεωρείται έχουσα ίση τιμή, είναι ισότιμη, ισάξια με τον άνδρα γι’ αυτό και

αποκαθίσταται στο αρχέγονο κάλλος.

Γι’ αυτό της προσφέρεται η προοπτική να μην ζει στο περιθώριο, όπως την ελληνιστική εποχή, όπου δεν είχε καμία θέση, ούτε στον πολιτισμό, ούτε στην πολιτική, ούτε στην κοινωνική ζωή της καθημερινότητος της κλασικής εποχής, αλλά, ακόμη χειρότερα, για να εξελιχθεί και να φθάσει σε ένα αντικείμενο, “res”, άψυχο, την εποχή της ρωμαϊκής δυναστείας.

Και έρχεται ο Κύριος στην Αρχιερατική του προσευχή, να υποδηλώσει ότι όλα τα πρόσωπα, άνδρες και γυναίκες, είναι ισότιμα και έχουν την αυτή προοπτική και δυνατότητα της μετοχής στον νέο κόσμο της βασιλείας του Θεού. Στον νέο κόσμο της δημιουργίας, τον οποίο ανακαινίζει, δια του Πάθους και δια της Αναστάσεως του, ο Ιησούς Χριστός.

»Και ένα τρίτο σημείο είναι η ίδρυση της Εκκλησίας, “ἵνα πάντες ἓν ὦσιν”. Η αγωνία του Χριστού για την ίδρυση της μίας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας υπήρξε βασικό αίτημα στην Αρχιερατική του
προσευχή. Όμως, παρ’ όλα αυτά, η Εκκλησία αυτή διαιρέθη με τα σχίσματα του 11 ου αιώνα και του 14 ου αιώνα και συνεχίζει.

Πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι είναι πλάνοι και συκοφάντες, κατά τον απόστολο Παύλο, επιχειρούν να μερίζουν το σώμα της Εκκλησίας, να το διαιρούν και να το διασπούν. »Αυτή, όμως, η Εκκλησία είναι η ζωή μας. Είναι η σωτηρία μας. Είναι το σπίτι των Αγίων.

Είναι η προοπτική που ανοίγεται στον κάθε ένα από εμάς, μπαίνοντας σ’ αυτό τον χώρο, να μιμηθούμε τους αγίους, να ακολουθήσουμε τη διδασκαλία του Χριστού, να βιώνουμε καθημερινά μια νέα προοπτική ζωής, αυτή η οποία οδηγεί στην αιώνιο ζωή», πρόσθεσε.

Στο κήρυγμά του ο κ. Οικονόμου έκανε λόγο και για τον πόλεμο που μαστίζει, για 100 και πλέον ημέρες, την Ουκρανία και ο οποίος όπως εμφαντικά επεσήμανε «έχει ξεσπάσει με τη συνένοχη συμμετοχή όλων των
πολιτισμένων κρατών, Ανατολής και Δύσης.

Διότι όχι μόνο ο εισβολέας είναι αυτός ο οποίος και ασφαλώς καταδικάζεται, αλλά και η συνοχή και η συνενοχή της Δύσης, των ετεροδόξων αδελφών μας, έχει μερίδιο σοβαρό σ’ αυτή την αναστάτωση, την παγκόσμια, του τρίτου παγκοσμίου πολέμου, ο οποίος εξελίσσεται και δημιουργεί θανάτους, τραγικότητες, που δεν αντέχει η ανθρώπινη ύπαρξη να τους βλέπει».

Τόνισε, μάλιστα, ότι «πρέπει η Εκκλησία να υψώσει φωνή ειρηνεύσεως και ότι

πρέπει να επιλεγεί ο κόσμος της σωτηρίας, αυτός ο κόσμος, που σήμερα στο ευαγγέλιο του Ιωάννη τονίζει, ότι πρέπει να υπερβεί η φθορά και ο
θάνατος για να μπούμε σ’ αυτό τον κόσμο της αιωνιότητος.

Σ’ αυτό τον κόσμο της εμπειρίας του παραδείσου, ούτως ώστε να μπορούμε μέσα απ’ αυτή την καθημερινή θλίψη να μπορεί η ψυχή μας να βρίσκει ανάπαυση, μέσα από τον λόγο του ευαγγελίου, όπου αυθεντικοί ερμηνευτές είναι οι Πατέρες της Εκκλησίας, που σήμερα τιμά ιδιαίτερα η Εκκλησία μας.

Διότι οι Πατέρες της Εκκλησίας είναι αυτοί που ερμήνευσαν αυθεντικά τον λόγο του Θεού και είναι αυτοί, οι οποίοι, στις Οικουμενικές Συνόδους, διέσωσαν την αλήθεια του Ευαγγελίου, δηλαδή, την αλήθεια που οδηγεί στη σωτηρία και τη λύτρωση του κάθε ανθρώπου. Αυτός ο λόγος είναι οικουμενικός, είναι παγκόσμιος, είναι πανανθρώπινος.

Αυτοί που τον επιλέγουν βιώνουν την εμπειρία της αιωνιότητος και την εμπειρία του παραδείσου», τόνισε. Ολοκληρώνοντας τον λόγο του ο κ. Οικονόμου υπέδειξε, ότι «προς αυτόν τον δείκτη, όπου οδηγούν οι Πατέρες της Εκκλησίας και η Αρχιερατική προσευχή, προτρέπει και εμάς σήμερα ο Χριστός να τον ακολουθήσουμε».

Λουκάς Α. Παναγιώτου